

#1 THE SUNDAY TIMES BESTSELLER

ADELE PĀRKSA

Aizgrābjoši, aizkustinoši un eleganti!

Meriana Kīza

MELU KARUSELIS

Ļoti aizraujošs, dziļš
un atkarību raisošs romāns!

Elisa Fīnija

ADELE PÄRKSA
**MELU
KARUSELIS**

ADELE PARKS

**LIES. LIES.
LIES**

ADELE PĀRKSA

MELU
KARUSELIS

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-31
Pa 548

Copyright © Adele Parks 2019
First published in Great Britain by HQ, an imprint of
HarperCollins*Publishers* Ltd 2019
Adele Parks asserts the moral right to be identified as the
author of this work.

Adeles Pārksas romāna "Melu karuselis"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Dina Kārkliņa
Vāka noformējums latviešu valodā "Apgāds "Kontinents""

ISBN 978-9934-25-040-8

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2022

*Manām dārgajām draudzenēm Margaritai Vezersīdai un
Luīzei Gibonsai. Diviem mīļākajiem cilvēkiem,
kā dus man ir tas gods pazīt.
Jūs abas esat vienkārši burvīgas.*

PROLOGS

1976. GADA MAIJS

Saimons pirmo reizi nogaršoja alu, kad viņam bija seši gadi.

Viņš bija nomazgāts un sagatavots gulētiešanai, ietērpts mīkstā pidžamā, kaut gan ārā vēl bija gaišs; vēl agrs. Citi bērni bija ārā, braukāja ar divriteņiem, spārdīja futbola bumbu. Logs bija vaļā, un viņus varēja sadzirdēt, bet ne redzēt, jo žalūzijas bija nolaistas. Tētīm nepatika, ja vakara gaisma atspīdēja televizora ekrānā, mammai nepatika, ja kaimiņi ieskatījās pa logu; abi bija vienisprātis, ka istabai jābūt tumšai.

Mammai nepatika daudz kas: ja tika izšķiesta pārtika, ja nebija sakārtotas guļamistabas, ja tētis brauca pārāk ātri, ja Saimona māšai sabiedriskā vietā uznāca niķu lēkme. Mamma uzskatīja, ka "karogs jātur augstu". Viņš nesaprata, ko tas īsti nozīmē. Skautu pulciņā bija karognesējs; liela auguma puisis, kurš varēja vicināt karogu, parādē ejot visiem pa priekšu, taču mammai karoga ne-

bija, tāpēc to īsti nevarēja saprast. Skaidrs bija tas, ka mammai nepatika, ja viņš pēc sešiem vakarā atradās uz ielas. Viņai tas šķita prasti. Viņš īsti nezināja, ko nozīmē "prasti", un tam bija kaut kāds sakars ar izklaidēšanos. Mamma viņu nomazgāja uzreiz pēc launaga un lika viņam uzvilkt pidžamu, lai viņš nevarētu slepus izlavīties ārā.

Saimons nezināja, kas nepatīk tētim, skaidrs bija vienīgi tas, kas viņam patīk. Tētis vienmēr bija izslāpis, un viņam patika kaut ko iedzert. Būdams izslāpis, viņš bija īgns, bet, kad bija kaut ko iedzēris, visu laiku smējās. Tētis bija grāmatvedis, un viņam patika skaitīt daudz dažādos veidos: "vienu ātro", "vienu auksto", "vēl vienu ceļakājai". Dažreiz Saimonam šķita, ka tētis melo, stāstīdams, ka ir grāmatvedis; visticamāk, viņš bija pirāts vai burvis. Viņš sacīja citiem: "Izvēlies, ar ko gribi indēties", kas izklausījās pēc kaut kā tāda, ko varētu teikt pirāts, un nedēļas nogalē no rītiem viņam patika iedzert "uz karstām oglēm", un tā pavisam noteikti bija burvestība. Saimons reiz par to apvaicājās mammai, un viņa pateica, lai Saimons izbeidz tik dumji runāt un nekad nestāsta tādas muļķības ārpus mājas.

Saimons bija rotaļājies ar zīmēšanas ierīci, ko tikai pirms diviem mēnešiem bija saņēmis dzimšanas dienā. Ieraudzījis tās reklāmu televīzijā, Saimons bija to izlūdzies, taču ierīce viņam bija sagādājusi vilšanos. Tai bija tikai divi muļķīgi pulķi, ar kuriem varēja zīmēt uz augšu un uz leju, no vienas puses uz otru. Ierobežoti. Garlaicīgi. Viņš garlaikojās. Visas telpā izvietotās mēbeles bija pavērstas pret televizoru, kas kaut ko skaļi runāja, taču tur nebija nekā interesanta. Tikai ziņas. Saimona vecākiem patika skatīties ziņas, taču viņam gan ne. Viņa tēvs no

skārdenes lēni malkoja pieaugušo limonādi, ko Saimonam nekad netika ļauts dzert. Šis limonādes smarža nelīdzinājās nekam citam, tā kārdinoši oda pēc augļiem un tumsas.

– Vai es varu dabūt vienu malciņu? – Saimons pajautāja.

– Nerunā blēņas, Saimon, – viņa māte iejaucās. – Tu vēl esi par mazu. Alus ir domāts tētiem.

Drīzāk izklausījās, ka viņa teikusi “sliktajiem”.

Saimona tēvs pielika skārdeni viņam pie lūpām un salti, nikni paskatījās uz māti. Šis skatiens vēstīja: “Aizveries, sievietē, tā ir vīru darišana.” Māte nosarka un novērsās, it kā nespētu uz to nolūkoties, tomēr nebilda ne vārda. Varbūt viņa domāja, ka rūgtais dzēriens Saimonam negaršos, ka pietiks ar vienu malciņu, lai viņu atbaidītu. Dzēriens Saimonam tiešām šķita negaršīgs, toties slepenā saskaņa viņam sagādāja prieku. Tolaik šie vārdi viņam vēl nebija zināmi, taču viņš instinktīvi izprata to radīto patikamo satraukumu. Viņš kopā ar tēti dzer pieaugušajiem domātu limonādi! Tēvs apmierināti noskatījās, kā viņš norij pirmo malku, un tad lika viņam iedzert vēl. Viņš izskatījās gandrīz lepns. Saimons sagaršoja skārdenes alumīniju, kodīgos, rūgtos burbulišus, un tas viss viņā aizsvilināja kādu liesmu.

Turpmākajos rītos Saimons dažreiz piecēlās agrāk, kamēr mamma, tētis un viņa mazā māsa vēl gulēja, un pirms skolas ātri apskraidīja visu māju, lai to sakoptu. Viņš atvilka aizkarus, izbēra pelnutraukus, novāca izmētātās skārdenes. Viņa māte vienmēr gāja gulēt pirms tēva. Varbūt viņa negribēja skatīties, kā viņš katru vakaru piedzeras līdz nemaņai; varbūt viņa cerēja, ka palikšana bez skatītājiem varētu viņam laupīt kādu daļu prieka, kā-

du daļu vajadzības. Viņa ne reizi nebija redzējusi, cik briesmīgi izskatās māja tobrīd, kad tēvs uztenterē augšā gulēt. Saimons zināja, ka ir svarīgi, lai viņa neieraudzītu šo haosu.

Dažreiz kādā no skārdenēm bija palicis nedaudz alus. Saimons to izstrēba. Viņš atklāja, ka šī pliekanā, aizliegtā garša viņam patīk tikpat ļoti kā svaiga alus putojošā deva. Viņš atgrūda vaļā kādu logu, lai pa to varētu aizplūst cigarešu dūmu smaka un visi noslēpumi. Nokāpusi lejā, māte viņam uzsmaidīja un pateicās par uzkopšanu.

– Tu esi labs zēns, Saimon, – viņa ar zināmu atvieglojumu noteica un neko pat nenojauta.

Ja visas skārdenes bija tukšas, viņš reizēm atvēra jaunu. Ātri izdzēra pusi un tad gāja brokastot. Tēvs nekad nezināja, cik alus viņam vēl palicis.

Daži apgalvo, ka viņiem visvairāk patīk, kā smaržo svaigi cepta maize, vēl citi piemin kafiju vai ugunsroku. Jau kopš agras bērnības nekas nespēja tik ļoti iekairināt Saimona nervu galus, kā to varēja alus smarža.

Tā bija tik daudzsološa.

2016

Pirmā nodaļa

DEIZIJA

CETURTDIENA, 2016. GADA 9. JŪNIJS

Es neuzskatu, ka ir prātīgi ņemt Miliju līdzi uz klīniku. Jau kādas sešas reizes esmu to teikusi Saimonam. Neskaitot faktu, ka viņa pēc stundām nokavēs savu baleta nodarbību un no garlaicības nezinās, kur likties, šī vieta nav piemērota bērniem. Pirmkārt, pastāv tāda problēma, ka tas būtu neiejūtīgi pret citiem pacientiem. Ir pārāk viegli iztēloties, ka tie, kuri pūlas tikt pie bērna, dievina visus bērnus, kurus vien satiek. Ne jau vienmēr tā ir, dažreiz viņiem tie galīgi nepatīk, pat tik burvīgi bērni kā Milija. Tas ir pārāk sāpīgi. Milijas skanīgā tērgāšana uzgaidāmajā telpā varētu kādu nevilšus aizkaitināt vai apbēdināt. Un vēl es raizējos, ko ar viņu iesākt, kad mēs ieiesim konsultāciju telpā, lai parunātos ar ārstu. Tikai parunātos. Tas ir viss, ko esmu piekritusi darīt. Jā, bet es taču nevaru viņai ļaut tur sēdēt, kamēr mēs runājam par

spermu un ovulāciju, par iespēju (jo tā nav pārlicinoša varbūtība), ka viņai varētu uzrasties brālis vai māsa. Tomēr mani dara neomulīgu arī doma, ka vajadzētu atstāt viņu pie reģistratores; viņai ir tikai seši gadi.

Sākotnēji nemaz nebijām iecerējuši ņemt viņu līdzi, taču pēdējā brīdī, kā jau tas parasti mēdz notikt, mūsu bērnu pieskatīšanas plāni cieta neveiksmi. Mums nekas cits vairs neatlika. Es gribēju atlikt šo tikšanos. Patiesībā uz visiem laikiem, taču Saimons dedzīgi vēlējas parunāt par visām iespējām un paziņoja, ka par atlikšanu nevar būt ne runas. Viņai vajadzēja nākt līdzi.

– Jo ātrāk mēs uzzināsim, kas nav kārtībā, jo ātrāk varēsīm to novērst, – viņš optimistiski sacīja, un viņa sejā staroja plats, cerību pilns smaids.

– Viss ir kārtībā, mēs vienkārši esam veci, – es aizrādīju.

– Vecāki, nevis veci. Ne jau pārāk veci. Daudzas sievietes četrdesmit piecu gadu vecumā vēl dzemdē, – viņš uzstāja. – Dažas no viņām kļūst par mātēm pirmo reizi. Fakts, ka mums jau ir Milija, nozīmē, ka tavas izredzes ir labākas nekā šīm sievietēm.

Manuprāt, fakts, ka mums jau ir Milija, nozīmē, ka mums vajadzētu likties mierā. Apmierināties ar vienu bērnu. Es uzskatu, ka apmierinātība ir ārkārtīgi nepietiekami novērtēts dzīves mērķis. Saimons par apmierinātību negrib ne dzirdēt. Viņam patīk būt vai nu neprātīgi laimīgam, vai pagalam izmisušam. Viņš nemūžam nebūtu gatavs to atzīt, taču mēs esam nodzīvojuši kopā jau septiņpadsmit gadus, un es viņu pazīstu labāk, nekā viņš pazīst pats sevi. Man šķiet, ka mēs esam pārāk lielu savas laulības dzīves daļu pavadījuši tādās klīnikās kā šī. Vietās ar gaiši brūnām sienām un apvalditām gaidām, vie-